

Zsidó arcképcsarnok – 1. rész:

A Kírtás.hu feleleveníti szellemi elődjének, a

Fiala Ferenc által szerkesztett legendás Összetartásnak egy 1944 nyarán közölt sorozatát. Minden héten bemutatunk egy olyan zsidó típust, amelyet mindannyian ismerhetünk, hiszen utcán, strandon, színházban, televízióban, kávéházban találkozhatunk ezekkel az alakokkal; reméljük, hogy a közeljövőben végleg eltűnnek városainkból, községeinkből ezek az alakok, akik nemcsak hogy magyarok nem tudtak lenni, hanem bebizonyították, hogy az ő érdekük s az ő célkitűzésük merőben ellenkezik a magyarság érdekeivel és célkitűzéseivel.

Felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy a sorozat írásai 1944 nyarán készültek, azokban a hónapokban, amikor úgy tűnt, hogy Magyarország végre megszabadul a zsidó mételeytől. A cikkek is ebben a szellemben íródtak, így értelmezhetőek. Lássuk hát az első részt!

A rongyos zsidó

"Immár ezer esztendő óta, de különösen 1867 óta szivárgott be hozzánk ez a típus. Battyával, lelkiismeret nélkül, mohó kapzsi szándékkal lépte át a Kárpátok hegyszorosait és mint hernyó telepedett le a határmenti rutén falvak életfájára, s a legrövidebb időn belül lerágta az élet zöld leveleit. Először pálinkát mért, majd később ő árulta a deszkát, a cserepet, s úgy behálózta a falvak lakosságát, mint a telhetetlen pók, amely önmaga testsúlyának százszorosát tudja elfogyasztani. Lelkiismeret-furdalás nélkül gyötörte áldozatait. Kitöltetlen váltókra adott hitelt s miközben a „falu atyjának” a „falu jótevőjének” címeztette magát, nem irgalmazott senkinek, aki karmai közé került. Magával hozta a keleti zsidóság minden bűnét és más fajták iránti gyűlöletét és sokáig nem volt hatalom, amely szembe mert volna szállni ezzel az óriási összeköttetéssel rendelkező betyár galíciai társasággal. Szapora, mint a mezei egér, nincsenek igényei. Piszkos jesivákban oktatta fiait a harc-solás magas iskolájára és mikor már kellő vagyont szerzett, akkor tovább vándorolt dél felé. Rugalmas és macskatermészetű. Ismeri a sötétség

útjait és mindenhová beszivárog, mint a víz. Ha kellett, sziklákat repesztett, mert vallja és hiszi, hogy ő a választott nép, amely mindent megtehet és amelynek senkire és semmire sem kell tekintettel lennie. Óshazája Galícia, ahonnan száz és száz esztendőök óta szivárognak a déli végek felé. A nagy galíciai erdők mélyén meghúzódó zsidó falvak egészen a legutóbbi időkig szinte ontották magukból a gyulladt szemű pajeszos karavánokat, amelyek kijátszottak minden határzárlatot, minden ellenőrzést, minden éberséget, és mint a pestis szívták el a meghódításra kiszemelt népek életerejét."

Napjaink példánya:

A Világbank elnöke: Paul Wolfowitz

Kírtás.hu

Az eddig megjelent részek:

I. rész (a rongyos zsidó), II. rész (a Talmud-zsidó), III. rész (a kezdő zsidó), IV. rész (a betörő), V. rész (a művész úr...), VI. rész (a földbirtokos), VII. rész (aszfaltbetyár), VIII. rész (a nyaraló), IX. rész (az agitátor), X. rész (Móricka), XI. rész (Az ügyvéd).

Honlap: <http://kirtas.mozgalom.org/>

Ki a magyar?

(folytatás a 3. oldalról)

Ki a magyar? – tettem föl a kérdést gondolataim címe-ként. Most én teszem fel tehát azt a kérdést, amely 1989-90-ben egy rendszerváltás eufóriáját törte ketté. Am, nem ugyanazon szándékkal teszem föl a kérdést, mint akkor azok. Szándékom egy önvizsgálat elindítása. Ugyanis nem eshet bele még egyszer a társadalom abba a hibába, bűnbe, amelybe számtalanszor beleesett már a történelem során, önös érdekből, haszonlesésből, helyezkedésből.

1919-ben sok ezren csatlakoztak a hazaáruló ócska kommunista söpredékhez, amely végiggyilkolta az országot, majd amikor ez a vörös átokfutás véget ért, azonnal – különféle érvekkel és magyarázatokkal – hűséges magyarokká váltak. 1940-ben, amikor Erdély visszatért, könnyezve, zokogva vonultak be a katonák Észak-Erdély-be, s nem volt település, ahol nem virágszőnyegen meneteltek volna. Am, alig múlt el néhány hét, az ünneplők keservesen megtanulták, hogy a székely csak cigány, s a csak magyarul beszélő, gyermekeit magyarnak nevelő román pedig csak román, akinek néhány óra alatt el kell hagynia ősidők óta otthonának tudott és érzett lakóhe-lyét... Márton Áron erdélyi is magyarok jelentették föl, először a kolozsvári magyar hatóságoknál, mert komolyan és nyilvánosan ellenezte a zsidók elhurcolását, majd a román hatóságoknál, mert kiállt nemzete elnyomói ellen. 1948-ban Magyarországon a Mária-év alkalmával tízezrek zárandokoltak el Mindszenty bíboros miséire, s alig egy év múlva ugyanezek gyűjtötték a „bűnöző” hercegrímás ellen az aláírásokat. 1956 októbere után is sok magyar – hogy magát védje – jelentette föl azokat, akikkel együtt harcolt a kommunista elnyomás ellen. Kádár idejében 700.000 párttag volt, s ma ezeknek a még élő része bizonygatja, hogy soha nem volt kommunista, de hát a megélhetés...

Ki a magyar? – teszem föl tehát a kérdést! Az-e aki nyugatról sarcolja az óhazát, miközben mellét döngetve hirdeti magyarságát, aki itthon ármánykodik a nemzet

céljait szolgáló kormány és parlamenti többség ellen, aki egyház és keresztényellenes magatartásával – „ósmagyarvallásúként” – ártja magát olyan dolgokba, amelyekhez nem ért, s amelyek ártanak nemzetnek, népnek, erkölcsnek és hitnek egyaránt? Netán az a magyar, aki a német színházak – tehát a magyarországi nemzetiségi kultúra – támogatása ellen acsarkodik a Parlamentben radikális nemzetinek vallva magát? Vagy az, aki idegen ország titkosszolgálatának „dolgozgat” illetve dolgozott, miközben egy magyar szövetség vezetőségi tagja? Az volna magyar, aki lejárató, hazugságokkal teli cikkeket írogat a nemzeti kormány és a Magyar Köztársaság elnöke ellen svájci és német lapokban? Nem! Nem ezek a magyarok. Nem az a magyar, aki lejáratja a hazáját, aki a talpra állás ellen aknamunkát végez, határon innen és túl. (Mert a határon túl is érvényesül a belső-magyarországi megosztottság, amely egy végleges pusztulást okoz, s elvesz még a remény is egy normális Kárpát-medencei magyar társadalom kialakulását illetően!)

Az a magyar, aki tesz a hazáért, a nemzetért, aki áldozatot hoz, aki nem csak szóban és nagyobb ünnepeken áll ki Bocskaiában, hatalmas kokárdával, hanem a mindennapjai is magyar mindennapok, mert példát mutat, keresztényként szereti felebarátját, műveli magát, és lelkiismerete, legjobb tudása szerint szolgálja saját környezetében a nemzetet, a Kárpát-medence magyarságát.

Undorító minden olyan ostoba cirkusz, amit manapság a politikusok követnek el. Gyerekes hülyeségekben él ki feltűnési viselkedésüket, ahelyett, hogy értelmes és építő munkát végeznének a magyarság érdekében.

Az az érzésem, hogy egyes pártok szándékosan vezeték félre a jószándékú magyarokat, s zavarják meg a békét, s felejtetik el sokakkal, hogy ma az van, amire nyolc – vagy inkább hatvanöt? – éve várt a magyarság. Magyar kormányunk van, nemzeti célokat és nemzeti érde-

keket szolgál, s már bizonyított is eddigi száz napjával. Jó volna végre felismerni a szélhámosokat, a politikailag amatőr és ártó ostobákat, a nyugati emigráció azon tagjait, akik magyarságukat csupán a haszonszerzésre használják... etc. S ha felismertük a bomlasztókat, a nemzeti egység ellen tevékenykedőket, a nyugati sajtóban a magyarságot lejáratókat, s ki is közösítettük őket a politikai, kulturális és társadalmi életből, akkor lesz lehetőség a valós országépítésre. Ha elnémitottuk a magyar köztársasági elnök ellen éneklő beat-együtteseket, s kicsavartuk és kettétörtük a tollat a nemzeti hagyományokat ócsárló liberális és kommunista újságírók kezéből, akkor bizhatunk a nemzeti felemelkedésben. Ha végre elnyerik büntetésüket azok, akik a mai helyzetbe hozták a gazdaságot, akik milliárdokat loptak, akik hivatalukkal visszaéltek, akik a gyurcsányi nemzetvesztést bármi módon támogatták, akkor beszélhetünk nemzeti összefogásról, és a nemzeti újjászülé-tesről. Addig nem!

Ma minden magyarnak ugyanaz a feladata: önmagába nézni, önmagával tisztában lenni, s meghatározni a közért végezhető saját feladatait, és tisztességesen élni. Nem kell a melldőngetés, a sok ezer esztendőre hivatkozás, a meghurcoltatások emlegetése... semmi sem kell, csupán az, hogy magyarul (=erkölcsösen) éljünk. Bár ezt illetően meglehetősen szkeptikus vagyok...

Magyar tehát az, aki ezt az országot hazájának tekinti, azért bármit kész megtenni, s mindezt józanul, a mai világpolitikai lehetőségek keretein belül teszi, s alázattal, szeretettel, emberként szolgálja a közjót. Aki másként él, másként tesz, az rosszabb minden külső ellenségnél, s magyarnak, - kereszténynek - nem nevezhető. Amit pedig végszóként hozzátesszek mindehhez: több lehetőségünk – a mai viszonyokat tekintve – nincs a megmaradásra. Ma a magyarnak, a saját jövője a tét. Alig hiszem, hogy ezt a nemtelen politikai érvényesülés felülírhatja! Legfeljebb azoknak az esetében elképzelhető, akik nem magyarok... akár a bal, akár a jobboldalon.